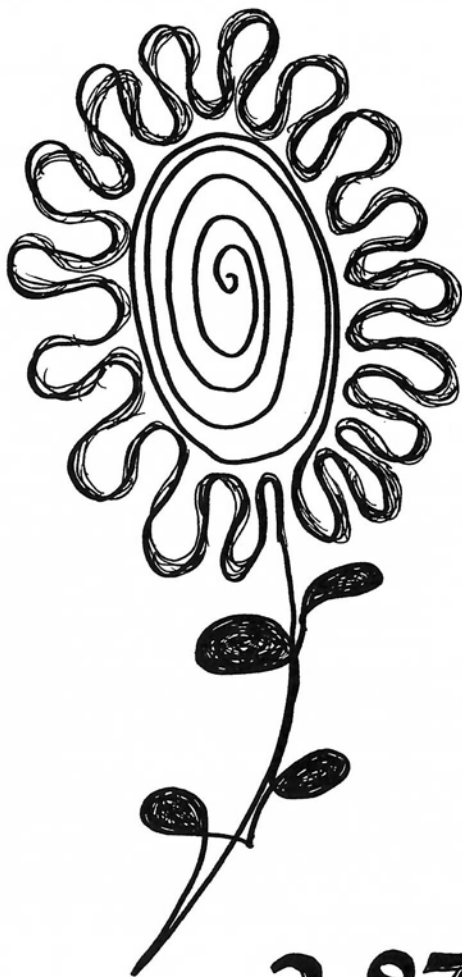

**T
Ö
H
N
Ä**

2.97

Tapiolan Metsänkävijät ry

TÖHNÄ 3/97

JULKAISIJA:

Tapiolan Metsänkävijät ry.

PÄÄTOIMITTAJA:

Kati Palsanen

TOIMITUSKUNTA:

Antti Karessuo

Mona Laine

Mirkka Oksanen

Johanna Peltola

KIITOS

Kaisulle, Helenalle
ja Majaville!

PAINOPAIKKA:

Monikko

SEURAAVA TÖHNÄ ILMESTYY:

syssymmällä

PÄÄKIRJOITUS

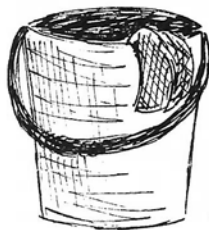
Terve taas TapMelaiset !

Kesä on jo hyvää vauhtia lähestymässä puoliväliä. Mistä johtuu, että kesällä päivät vilisevät silmissä ja tuntuu ettei ehdi tehdä puoliakaan siitä mitä haluaisi. Kun syksy taas koittaa ja ankea arki on edessä, tuntuu että aika vain matelee. Jokaiseen kesään mahtuu säkillinen ihania asioita, mutta varmasti yksi hienoimmista on kesäleiri. Mitä olisikaan kesä ilman kesäleiriä...

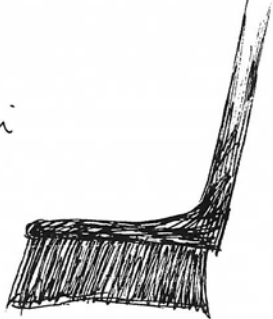
Nyt on sitten saarnan paikka. Yksi lippukuntamme ikuisista ongelmista on kolojen kunto. Sain taas kerran huomata surukseni miten siivottomaan kuntoon kaikki kolomme oli jätetty kesäksi. Nyt asiaan on tullava muutos. Koloilla käy viikottain lähes 100 TapMelaista. Osalle meistä kolo on ainoa paikka missä hän harrastaa partiota. Juuri näiden paikkojen siis pitäisi olla viihtyisiä ja toimivia. Ei luulisi olevan liian vaikeaa viedä omat roskat roskikseen. Haluaisimpa nähdä myös sen kodin jossa yleisen viihtyvyyden lisäämiseksi silputaan paperia lattialle. Ehkä se jonkun mielestä on mukavaa, mutta kolot ovat meidän yhteisiä kokoontumispaikkoja, joissa jokaisella pitäisi olla mukava pitää kokouksia. Partio on siitä hieno harrastus, että se perustuu vapaaehtoiseen toimintaan yhteiseksi hyväksi. Eli kukaan ei saa tästä palkkaa. Näin ollen meillä ei myöskään ole palkattua siivoajaa. Joten paina mieleesi, että joku partioystäväsi joutuu korjaamaan sinunkin jälkesi.

Yksi partiovuosi on taas takana päin. Jotenka haluaisin kiittää taas kerran upeaa johtajistoamme kaikesta siitä mitä olette lippukuntamme eteen tehneet. Jokaisen panos on ollut todella tärkeä. Ilman yhteistyötä tämä homma ei toimi. On ilo saada taas syksyllä joukkoomme kasa uusia innokkaita johtajia meidän kalkkeutuneiden joukkoon.

Hikistä kesää kaikille, niin suurille kuin pienillekin partiolaisille!

Kati

PARTIOLAINEN ON KOHTELIAS

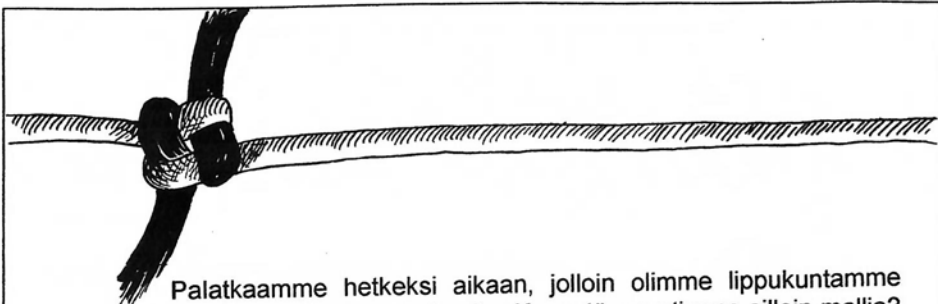
Viimeinen vartio on poistumassa rastilta riihityksessä. Johtajat purkavat rastia. Ohikulkeva mies huomauttaa vartiolle viereenjäävistä roskista. "Ei ne oo mun!" ilmoittaa tyttö, eikä tee elettäkään nostaakseen roskia.

Niinpä niin, ei mitään uutta. Huivit kaulassa on töppäilyt ennenkin. Harmi vaan, että tuo yksi vastaus ja yhden henkilön käyttäytyminen voivat muuttaa ohikulkeneen miehen käsityksen kaikista partiolaisista varsin negatiiviseksi. Yksi käyttäytyy huonosti ja loput 80 000 saavat leiman otsaansa.

Kaikki uuden, söötiin vaaleanvihreän jäsenkortin haltijat saivat kortin irroitettuaan tutustua liikkeemme perustajan ylevään ajatukseen "PARTIOLAINEN ON KOHTELIAS". Osa viisaudesta kylläkin saattoi kadota jo matkalla, jos taustan liimaus osoittautui partiolaista voimakkaammaksi. Hauskaa sinänsä, että B-P:n ajatuksia tuodaan jokaisen partiolaisen ulottuville. Harva kun on nykyään tutustunut herran ajatuksiin ihan kirjallisessa muodossa. Lausetta oli tuskin piilotettu, jotta kaikki eivät sitä huomaisi; niitä voisi mielestäni käyttää useamminkin sopivissa tilaisuuksissa.

Mutta takaisin tuohon ajatukseen. Yksinkertaisesti B-P velvoittaa, että sinä olet kohtelias ja minä samoin. Ja varsinkin silloin, kun olemme Partiolaisia (isolla peellä) eli kokouksissa, kilpailuissa, retkillä ja muissa partiotapahtumissa. Vapaa-aikanamme ollessamme partiolaisia (nyt se pieni) emme toki saa unohtaa tapojamme ja käyttäydymme edelleenkin kovin mallikkaasti.

No jos nyt kuitenkin pyytäisin kaikkia laajan lukijakuntani jäseniä huutamaan niin kovaa kuin partiolaisen kurkusta lähtee jotain partiomaista, kuten RÄISKÄLE, jos he omasta mielestään ovat aina kohteliaita, niin tuskin kuulisin pihahdustakaan. Eikä se johtuisi siitä, että olen kirjoittanut tämän jutun paljon aikaisemmin kuin te sen luette, eikä siitä että istun sisällä korvatulpat korvissa ja ajattelen, eikä varsinkaan siitä että Kaga tien toisella puolella on juuri huomannut, että tässä äänestyksessä ei saanutkaan laulaa kovaa ja boikotoi sitä varten koko hommaa (lauluhan kuuluu korvatulppien läpikin). Koska asun Tapiolan TapMe-rikkaimmalla alueella ja en kuule mitään, voin vetää sen johtopäätöksen, että meidän käytöksessämme on parannettavan varaa.

Palatkaamme hetkeksi aikaan, jolloin olimme lippukuntamme pienimpiä seitsemän vuotiaita sudareita. Kenestä me otimme silloin mallia? Vanhemmista sudareista, vartiolaisista, vaeltajista ja johtajista. Nopean kehäpäätelmän tuloksena voimme huomata, että jo esimerkin vuoksi jokaisella meistä on oikeus ja velvollisuus käyttäytyä hyvin. Ja vaikka olisitkin se pienin sudari, katsoisin vain kunniaksi, jos sinusta puhuttaisiin mukavana ja hyvin käyttäytyvänä.

Johtajilla vastuu käyttäytymisestä on vielä suurempi. Jokainen meistä on joskus väsynyt eikä jaksu kuunnella turhaa marinaa ja ihmeellisiä kysymyksiä. Vaikka olisit jo kaiken nähnyt suuri guru tai vasta uraputkeasi aloittava johtaja, muistathan että EI voi sanoa monella eri tavalla. Toinen oman ikäisesi voi ymmärtää ärähdyksesi takaa väsymyksesi, mutta nuoremmille sudareille ja vartiolaisille turha huutaminen aiheuttaa, yllättäen, pahaa mieltä paljon enemmän kuin itsekään olisit halunnut.

Ja näin kesäleirin jälkitunnelmissa palautetaan kaikkien mieliin toinenkin B-P:n sanonta. Partiolainen jättää leiripaikalle vain kaksi asiaa. Kiitoksen ja ei mitään. Samaa voisi kai soveltaa rastipaikkoihinkin...

On vain omasta asenteesta kiinni, kuinka kohteliaasti käyttäydyt. Muistathan, että huivi kaulassa et edusta vain itseäsi vaan myös Tapiolan ja koko muun Suomen Metsänkävijöitä ja kaikkia partiolaisia! Hymyillään ja käyttäydytään, kun törmäillään.

Ja kun kerran vielä mahtuu ja liian harvoin muistaa kiittää ajallaan, niin KIITOS KAIKILLE RIIHITYKSEN TEKEMISEEN OSALLISTUNEILLE! On ihanaa saada apua silloin, kun sitä todella tarvitsee. KIITOS!

Kaisu

RIIHITYS 25.-27.4 '97

Tämän vuoden riihitys alkoi waltsojen ja johtajien osalta jo perjantai-iltana Vaakkoin ulkoilualueen tienoilla. Koko ilta meni kaikin puolin säätämiseksi todetessamme waltsoille tehdyn reitin hieman epäonnistuneeksi. Tarkoitus oli, että waltset olisivat talsineet metsässä pisteeseen x ja yöpyneet siellä keskenään. Viedessämme heille etukäteen teltaa kyseiseen paikkaan totesimme paikan olevan Rinnekodin yksityisaluetta, jossa ei saisi leiriytyä. Waltset olivat tietenkin jo onnellisesti matkassa, joten ei auttanut muu kuin lähteä kahdesta suunnasta juoksemaan heitä kiinni. Juttu meni myös johtajien metsästämisiksi. Kännykät pirisivät, kun jotkut juoksivat waltsojen perässä, jotkut juoksivat vastaan, jotkut odottivat autossa viedäkseen waltset autolla uuteen yöpaikkaan ja jotkut ajeli autolla ja etsi kaikkia muita. Lopulta kaikki oli saatu raahatuksi Vihdintien varteen hiekkakuoppaan ja teltta saatu pystytetyksi. Vaikka reitti oli suunnittelukokouksissa(?) jo etukäteen suunniteltu, päätimme tehdä sen uudelleen...

Lauantaina saapuivat loputkin riihittäjät. Lähtötehtävänä oli puutöitä mm. ensimmäisellä luokalla ehkä hieman mittasuhteiltaan omituinen linnunpönttö ja pistesuunnistusta. Kyhäelmien jälkeen vuorossa oli eri rasteilla mm. ensiapua, puhelinluettelon pläräämistä, lisää puuttöitä, ruoan laittoa, partiotietouden tenttaamista sekä osalla porukasta eksymistä, väsymistä ja tuskan hikeä. Olikohan kyse tämän vuotisen suunnistajien huono laatu vai reitin tekijöiden vika, kun päätimme jättää pari rastia pois kokonaan?!? No, melkein hengissä kaikki selvisivät yörastille, joka tuntui aika ihanteelliselta leiripaikalta vessoineen. Aamulla oli kiire pakata ja häipyä ennen sunnuntairetkelijoita, koska leiripaikkavalintamme oli hieman kyseenalainen...

Sunnuntai jatkui edelleen säätämisenä, kiitos eräiden, jotka valitsivat tyttöseuran paremmaksi kuin poikaseuran (seurauksena oli joidenkin eksymistä). Toiset eksyivät ihan ilman mitään hyviä selityksiä... Rastitehtävinä oli viestitystä, ylitystä, solmuja ja lopuksi tietenkin kiri. Lopulta koko riihitys oli ohi ja kaikki onnellisesti matkalla kotiin ja suihkuun. Täytyy todeta, että kiitos kuuluu varmasti sekä pitkän matkan taivaltaneille riihittäjille että melko harvalukuiselle johtajaporukalle, joka sai kaikesta huolimatta riihityksen näköisen tapahtuman aikaan. Ensi vuonna taas...

Hessu

PARTIOHUIIVISTA

“Partiopojan puku.

1. Palveluspuku

Kaulahuivi: Tasakylkisen kolmion muotoinen vaate, jonka kantasivu on 1 m ja korkeus 50 cm. Mikäli lippukunnalla ei ole omaa kaulahuivia, käytetään liiton väristä tai lipunsinistä. Koko lippukunnan on käytettävä samanvärisiä kaulahuiveja. Huivi kiinnitetään soljella suljettavalla nahkahihnalla tai punoksella ja sen liepeet solmitaan.

Kaulahuivi ei ole ainoastaan koristus tai lippukunnan tunnus, vaan siitä on myös käytännöllistä hyötyä: Sitä voi tarvittaessa käyttää kantohihnana, pöytäliinana, ensiapusiteenä, tuulensuojana jne. Leirillä oltaessa kaulahuivia pidetään yleensä vain lipunnostotilaisuudessa.”

Miten kaulahuivi sidotaan.

Näin neuvoo Ilmari Vainio *Partiopoikain käsikirjassa* vuodelta 1951. Meidän lippukunnassamme käytössä oleva sinivalkoinen huivi on mallia metsänkävijähuivi, mikä puolestaan tarkoittaa, että samalla käytetään metsänkävijälippukunnissa ympäri Suomea. (=Helsinki, Kirkkonummi, Turku, Oulu...)

Leirejä varten on meillä ollut tapana suunnitella leirihuivi, jota sitten k.o. leirin ajan onkin käytetty enemmän tai vähemmän ympärivuorokautisesti. Tämän kesän leirihuivista ovat päättelykykyä omaavat ehkä jo löytäneet jonkinlaisen yhteyden rakkaaseen metsänkävijähuiviimme.

Pöytäliinana en vielä toistaiseksi ole huiviamme nähnyt käytettävän (enkä toivottavasti tule näkemäänkään). (Koe-)käytöstä päähineenä on todistettavasti seurannut kiivasta mielipiteiden vaihtoa (sekä auringonpistos...)

“Puku ei koskaan tee ihmistä, vaan tapa, millä hän sitä pitää. Sotilas, jolla on huolimaton asu, näyttää aina surkealta nahjukselta, mutta jos hän kantaa pukuansa hyvin, tekee hän uljaan ja rohkean vaikutuksen.” (I. Vainio)

Kati

LIPPUKUNTA 2000

- Seminaarissa 23. - 24. 5

Lippukunnanjohtajan ominaisuudessa minulla oli ilo ja kunnia tulla kutsutuksi lippukunta 2000-risteilylle kaikkien piirin muiden lippukunnanjohtajien tavoin.

Vailla tarkempaa tietoa tapahtumasta matkasin makuupussi kainalossa ja perhosia masussa kohti Kampin metroasemaa, jossa suoritettiin check in. Sieltä pakkauduimme busseihin ja matka kohti tuntematonta saattoi alkaa. Bussimatka sujui oikein rattoisasti tutustuessa vierustovereihin, arvuutella määränpäättä ja napostelleessa trippieväitä. Vihdoin loputtomalta tuntunut epätietoisuus sai päätöksen, kun bussi karautti Helsingin seurakuntien leirikeskukseen pihaan Siuntiossa. Saatoin vain todeta, että risteilystä on odotettavissa erittäin kuiva ja vakaa. Risteilyemäntä Erja Salo (Piirin johtaja) miehistöineen oli jo valmiina ottamaan meidät, noin 60 lippukunnanjohtajaa, vastaan ja hyttiemännät ja -isännät ohjasivat meidät mukaviin 4 hengen hytteihin.

Illan ohjelmassa oli seminaarin teemoihin virittäytymistä ja kollegoihin tutustumista. Oli erittäin kiva huomata miten paljon meidän lippukunnasta tiedetään. Loppuilta kului mukavan vapaamuotoisesti saunoessa ja syödessä ja tietenkin laulellessa, kun partiolaisia ollaan.

Aamu alkoi mahtavalla ja runsaalla aamupalalla, jonka jälkeen suoritettiin perinteinen lipunnosto. Sitten päästiinkin itse seminaarin teemoihin. Ensimmäisenä oli luento nuorten muuttuvista arvoista ja tulevaisuudesta. Dosentti Helena Helve selvitti meille mihin maailma on menossa ja kuinka partiota tulisi siihen varautua. Ajan puutteen vuoksi asia jäi kuitenkin mielestäni liian pinnalliseksi. Tämän jälkeen vuorossa oli luento johtajuuden tulevaisuudesta.

Pitkän istuskelun jälkeen saatiin jälleen ruokaa. Iltapäivä kului mukavasti tutustumalla erilaisiin työpajoihin. Niissä yritettiin löytää ratkaisuja lippukuntien yleisimpiin ongelmiin. Oli aika häkellyttävää kuulla toisilta lippukunnanjohtajilta, että eihän teillä nyt mitään ongelmia voi olla, kun te ootte niin suuri ja hyvin toimeen tuleva lippukunta. Tosin ongelmat, joita minä olin pitänyt lähes ylitse-pääsemättöminä osoittautuikin erittäin vähäpätöisiksi suurien kysymysten rinnalla. Oli hyvä nähdä ettei ongelmatonta lippukuntaa ole.

Kahvin jälkeen oli piirin toimiston järjestämä mahdollisuuksien basaari. Se piti sisällään erilaista informaatiota piirin tapahtumista ja palveluista.

Risteily huipentui juhlaillaaliseen. Oli hienoa istua pöydässä kuin mikäkin kunnia vieras, kun piirin hallitus hyöri ympärillä tarjoillen kolmen ruokalajin illallista.

Illallisen jälkeen saatoimme todeta, että risteily oli lähestymässä päätöstään. Enää lipunlasku ja busseihin pakkautuminen. Kokonaisuutena 26: sta tunnista jäi takataskuun monta uutta tuttavuutta, muistoa ja ideaa. Päällimmäisenä mieleeni jäi viestinä lippukunnallemme: muistakaa olla ylpeitä siitä, että olette juuri TapMelaisia ja pidetään hyvää mainetta yllä jatkossakin.

Kati

Kesäleiri onnistuneesti takana ...

ja vielä vuosi seuraavaan:

VÄISKI -98

3.-10.8.98 EVOLLA

Virtahevot metsässä

- retki Nuuksioon

Kokoонуimme Nuuksionpäässä lauantaina noin puolen päivän aikaan. Kaikille oli jo käynyt selväksi mitä tuleman pitää, siis ensimmäiseksi yritimme päästä yksimielisyyteen suunnistuksen toteuttamistavasta. Vaihe kaksi olikin Juhon herättäminen; omiusten vaiheiden jälkeen olimme jääneet ilman trangoita, joita piti saada paikalle hetimiten.

Suunnistusryhmä yksi antautui metsän vaaroille alkujärjestelyiden jälkeen. Anna ja Riikka selvisivät tehtävistään suht elävinä. Pelkällä suunnalla kulkeminen helpottui huomattavasti, kun kertasimme, kumpaa nuolta siinä kompassissa kannataakaan seurata (pohjoisnuolen suuntaan kävellessä kun todella joutuu pohjoiseen päin).

Leiripaikalla Timo kertoili juttuja Annikasta ja Noora, lina ja Marja jäljittivät sekopäistä kalliokiipeilijää. "Hei venaa, ei me pysytä sun perässä." Metsäreitit jälkeen tytöt laitoivat muille ruoaksi herkullisia nakkeja ja perunoita.

Ruoka nautittiin suunnistajien palattua. Tiskivuoron lähestyessä lina kaipailla tiskinpoistoainetta (?). Valitettavasti löysimme vain perinteistä Fairyä. Uusi suunnistuskierros, jonka loppupuolella Riikka ja Anna suunnistavat ihan hienosti kaksistaankin. Haukkalammilla Noora, lina ja Marja suorittivat mm. Suomen lippuun liittyviä juttuja.

Tanssijat saapuivat paikalle, ensin Aura ja sitten Katja glitterit silmissä (uusi retkityyli!?!?). Harri pelasti ANN(i)KAN nuotiosta, mutta päättikin lopulta polttaa sen. Loue nousi ja kauhistukseemme kriittisessä pisteessä kuului KRUNTS!

Tikkupullat maistuivat mustinakin vohveleille. Anni otti elämän-
tehtäväkseen valaista maailmaa ja kirjoitella nimeään kiviin. Tikkupullien
jälkeen alkoi keppien kärtsäys. Harrille ei kuitenkaan kelvannut mikään
pienempi poltettava kuin kallio. Kehitimme myös uusia nuotioruokia. Mikä
olisikaan parempaa kuin Digestivet suklaapalojen kera? Harri: "No, siit teestä
tulee parempaa, jos sitä huljuttaa." "Ai kenelle sä puhut?" "No itelleni, hei
Harri kenen toi suklaa on." Tiettyjen henkilöiden pullava-dietti jatkuu tänäKIN
viikonloppuna (muistammehan Dävarin). Ja kuka meistä elikään PIMEELLÄ
keskijajalla?

Kello 23.18. "ANNIIII!" "Ei ne oo mejän lapset, ne on jotkut toiset."
Anni saapui takaisin hetken kuluttua. "Ne halus et mä otan tän WC-
paperirullan pois niitten laavun edestä." Keskustelun taso nousi huimaavaa
vauhtia. "Ei se voi hankkia kännykkää, kun se osuis kerralla 5 näppäimeen."
Nuotiosta väsätti mallia YLINEN. Setä metsästä kävi tervehtimässä meitä.

Keksimme uuden huulipunan (=Blistex) ja Anni pääsee värillään
venäläistasolle. "Toi puhuu Annin kaa puhelinluettelossa." BUENO!

Sunnuntai aamuna Noora ja äitinsä tulivat ja herättivät meidät.
Valtteri haluaisi tutustua mielenkiintoiselta tuoksuvaan teltaamme. Anni ei
meinaa keksiä vähintään iltaisen veroista heittoa Timolle. Luokka tuli ja valtasi
notskipaikkamme. Ilkeä mummo, joka ilmeisesti oli seurueen johtaja paheksui
roskiamme, mutta heltyi lopulta antamaan meille pullaa. "Ei mua voi viiruttaa,
mä oon jo valmiiks puhas." Mutta eihän VOI olla johtaja ilman viiruja.

Luantain ohjelma toistui ryhmien vaihtaessa suunnistus- ja
suoritusvuoroja. Marja ja Noora osoittautuvat neuvokkaiksi suunnistajiksi,
matka taitui hurjaa vauhtia. "Hei, tulkaa tänne, me ollaan venattu teitä jo 10
minsaa." Samalla tutustutaan Nuuksion sallittuihin yöpymispaikkoihin ja
otetaan selvää puuceiden varustetasosta. Toinen ryhmä (lina ja Katja) otti
hieman pidemmän suunnan, mutta oli perillä meitä aikaisemmin.

Nuotiopaikalle palattuamme saimme jälleen ruokajämätarjouksen.
Näyttävätkö partiolaiset todella näin nälkäisiltä, vai olemmeko me joku
poikkeustapaus? Lopuksi enää kamat kasaan ja kohti parkkista. Onneksi
säätkin suosivat, joten meillä oli kaikin puolin mukava. Toivottavasti pääsen
toistekin mukaan näin hausalle metsäretkelle. Terkkuja kaikille Virtahevoille
ja muille mukana olleille.

Kaisu

Töhnän toimitus uteli tällä kertaa Mannerheim-soljella (ja ylioppi-laslakilla) hiljattain palkitun johtajamme, HESSUN, kuulumisia.

HELENA

KUKA? -Hessu vaan...

SIIS HELENA VAI HESSU?

-En itse asiassa muista, mistä toi Hessu tulee, joskus vartiossa se mulle keksittiin, kun kaikilla oli partionimet. Kyllä mulle toi Hessukin käy, kunhan ei luulla jätkäks!

PARTIOHISTORIA & HUIPPUHETKET?

-Joskus ala-asteella olin pari vuotta VaVassa (=Vaaran Vaeltajat) sudarina ja vuoden vartiolaisena. Sitten pidin pari vuotta taukoa, kunnes Lohikäärmeen maa -kesäleirin aikoihin (-91) liityin TapMeen, jossa sitten olen ollut vuoden vartiossa (Laiskaiset) ja vuoden valtsuna ja kolme vuotta Mymmeleiden VJ:nä. Viime vuoden keskityin enemmän kouluun.

Huippuhetkiä on ollu kesäleirit, lottopallot iltaisin... (Hei mul on muuten ihan kauheet mustelmat jaloissa!!) Ja sitte tää M-solki kruunaa tän mun uran. (Hei kuulostaa ihan kauheen viralliselta!)

MITÄ NYT KUULUU?

-Lepposia lomapäiviä tässä vietellään.

OLETKO LOMASI ANSAINNUT?

-Ehdottomasti. Tällä menolla musta kyllä tulee sosiaalipummi, kun en mihinkään pääse opiskelemaan...

MITEN KOET UUDENUUTUKAISEN MANNERHEIMSOLKESI?

-No se sopii kivasti, kun siinä todistuksessakin lukee MANNERheim ja sitte Helena MANNER siinä alla.

MIKSI SÄ SEN ANSAITSIT?

-Mä oon partiossa... No, mä olen noudattanut kaikin puolin näitä partioihanteita.

HAASTIS

ESIKUVIASI

a) PARTIOURALLA

-Mä toteutan omaa persoonallista partiouraani -ei mulla ole ketään ihanteena.

b) YLIOPPILAANA

-Mä kiitän koko mun perhettä, äitiä ja isää etenkin, ilman niitä en ois nyt tässä!

c) ELÄMÄSSÄ

(haastateltava kiemurtelee tuskissaan...)

-Hei teil on liian kinkkisiä kysymyksiä!

HUHU KERTOO, ETTÄ OLIT PÄÄSTÄ JOHTAJISTON
RETKELLE SPLÄTTÄRIMAALITAUUKSI. HALUAISITKO
KOMMENTOIDA ASIAA JOTENKIN?

-Saan kiittää ideasta rakkaita ystäviäni Juhoa ja Jukkaa, joille olin kai tuskaillut omaa ampumistaitoani. Koen kuitenkin hyvin suurena pettymyksenä, etten päässytään hoitamaan tehtävää, sillä olin jo viikkoa ennen varustautunut toppapukuun ja pukeutunut jänikseksi.

OLETKO JO PÄÄTTÄNYT URAVALINNOISTASI TAKSIKUSKIN
JA MAKKARANTEKIJÄN VÄLILLÄ?

-Mä päädyin tohon makkarantekijään.

MIKSI?

-Oon lähdössä kesällä kuudeksi viikoksi Saksaan treenaamaan alaa...

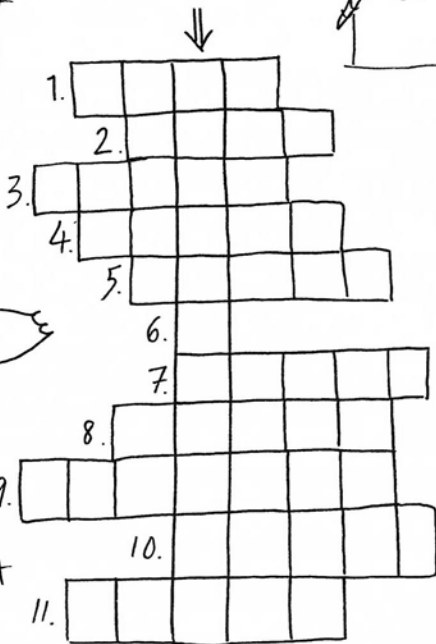
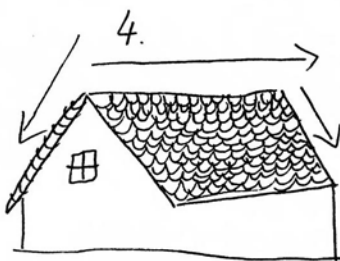
TERKKUJA?

-et tota joo... moi.

JAA ETTÄ KENELLE?

-joo, joo...

SUDARISIVUT

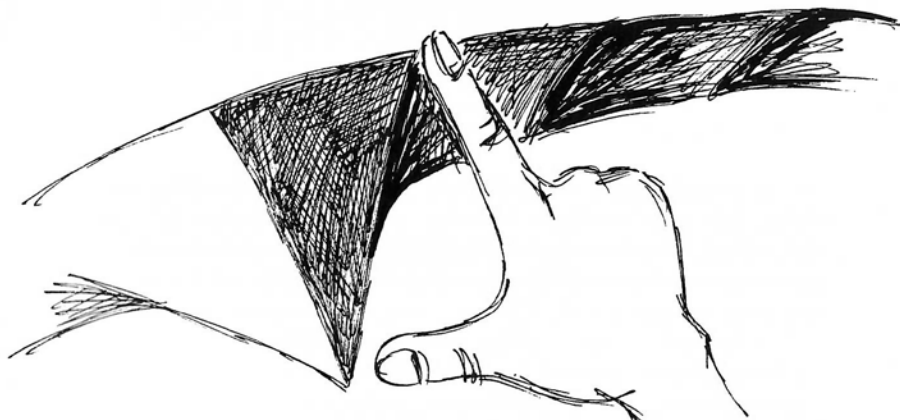

EERIKA

SUDARI

SUDARISIVUT

HUIVIA KÄÄRIESSÄSI JÄTÄ KÄRKEÄ VAAKSAN VERRAN (=PEUKALON JA ETUSORMEN VÄLI) ESILLE.

helmiä & hakaneuloja...

TÄSSÄ EI SUINKAAN JAETA HELMIÄ SIOILLE, VAAN NIILLE REIPPAILLE SUDAREILLE, JOTKA OSALLISTUVAT RETKILLE. KYSEESSÄ ON LIPPUKUNNAN IHKA OMA PERINNE, JOKA TOIMII SEURAAVALLA TAVALLA:

1. ENSIMMÄISELLÄ RETKELLÄSI SAAT PARTIOHUIVIISI HAKANEULAN JA SIIHEN PUJOTETTAVAKSI PIENEN HELMEN.
2. SEURAAVALLA (JA SITÄ SEURAAVALLA JA SITÄ SEURAAVALLA...) RETKELLÄ SAAT AINA UUDEN HELMEN KOKOELMAASI.
3. JA SITTEEN VAIN KISA KÄYNTIIN: KUKA TEIDÄN LAUMASTA SAA ENSIMMÄISENÄ HAKANEULANSA TÄYTEEN ?!?

SIVUT

TÖHNÄ — 1.81

Tämä (2/97) on kuudestoista Töhnä, jota olen ollut mukana tekemässä. (ja Töhnähän ilmestyy neljä kertaa vuodessa, joten jonkinlaista laskutaitoa omaavat päätynevät samaan tulokseen kanssani: aloitin toimittajaurani numerossa 3/93 eli kutakuinkin neljä vuotta sitten)

Töhnästä 1/81 löytyy elämäntilanteeseeni (yliopisto-opiskelija, naimaton, elää...) sopiva juttu otsikolla:

4 VUOTTA TÖHNÄSSÄ

"Vuonna -77 TapMen tiedotustoiminta kaipasi elvytystä. TapMe:laisten määrän ja toiminnan lisääntyessä havaittiin kirkolla monistettu Pikku-Töhnä liian pieneksi. Lisäksi sen jakelussa käytetty yhdysmiesverkosto osoittautui hitaaksi mutta kankeaksi.

Jameksen (silloinen lpkj) pyynnöstä tutustuin lehtimaailman salaisuuksiin. Kohopaino, syväpaino vai laakapaino? Tiikeli vai mankeli? Vähitellen suunnistustaitoni käsitteiden rämeikössä parani ja valitsimme useista vaihtoehdoista seuraavat: Töhnä painettaisiin OFFSET-menetelmällä Turussa, sen tulisi täyttää joukkojulkaisuille asetetut vaatimukset ja posti saisi hoitaa jakelun.

Toimitukseen sain mukaan loistavan piirtäjän Jonnan (Johanna Hästbacka) ja perus-TapMe:laisen Jompun (Johanna Palomäki). Jomppu oli päätoimittajanakin parissa lehdessä. Jompun ja Jonnan lopetettua v.-79 tein lehteä Tintin (Tiina Seppäläinen) kanssa. Tintti osoittautui väsymättömäksi "monitoiminaiseksi", jonka käsissä Töhnä syntyi nopeasti ja varmasti. Kiitos vaan mukavasta yhteistyöstä. (Kiitti vaan sulle Hude! t:Tintti)

Näissä hommissa on vierähtänyt jo 4 vuotta, joten on aika tehdä tilaa muille (Est modus in rebus). Nyt kun luovutan paikkani Helka-Karoliinille teen sen luottavaisin mielin. Voin vain todeta kuten jo von Döbeln aikoinaan: Intoa tarvitaan ja sitähan meillä riittää!

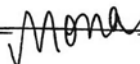
terveisin HUDE (Kari Huhtamäki)"

Muinainen Pikku- Töhnä siis muuttui jokseenkin nykyisen kaltaiseksi Töhnäksi vuonna 1977 eli pyöreät kaksikymmentä vuotta sitten. Turusta painopaikkana luovuttiin 80- luvun alussa ja muutaman Pääkaupunkiseudun Partiolaisten toimistolla kopioidun lehden jälkeen siirryttiin Pohjois- Tapiolalaisen Monikon asiakkaiksi vuonna -82. Jakelun hoitaa edelleen posti.

Itse en näiden neljän toimituksessa vietetyn vuoden aikana ole törmännyt mankeleihin kuin lakanoiden kanssa ja tiikeleidenkin kohdalla olen aika heikoilla. (Tiikereiden kanssa sentään on tullut työskenneltyä; Tiikerit-vartioon kuuluneen Tiian kanssa nimittäin) Johannat puolestaan tuntuvat olevan Töhnän toimituksen vakiokalustoa; nykyinen Johannamme (Peltola) astui remmiin samoihin aikoihin kuin minä.

80- luvun alun toimittajien kirjoittaessa juttujaan puhtaaksi kirjoituskoneella tai käsin istumme me nykyiset reporterit naputtelemaan tietokoneitamme. Kiitos Katin & tämän isän mainostoimiston elävöittävät Töhnän sivuja nykyisin myös valokuvat, mutta ei piirretyistäkään kuvista ole silti tahdottu kokonaan luopua.

Neljä vuotta on siis nyt minunkin kohdallani näissä hommissa vierähtänyt, mutta en silti ole ajatellut luopua paikastani. (Kiitos silti kaikille, joiden kanssa näinä vuosina on tehty *mukavaa yhteistyötä* lippukuntamme huippujulkaisun hyväksi, etenkin nykyiselle toimitukselle eli Kagalle, Mirkalle, Johannalle ja Katille!) Tilaa uusillekin kyvyille toki järjestyy; siis tervetuloa kaikki, joilla intoa riittää!

(ja se 'Est modus in rebus' kääntyy suomeksi 'rajansa kaikella')

Tärkeää Tietoa TapMelaisille:

*

Riihityksen / Karhunkierroksen voitti vuonna 1997 **Jilat 9P.**
Hopealle sijoittui **Villasukat** ja pronssia sai **Jäärotat.**
Onnea!

*

Tapiolan Metsänkävijät onnittelee uusia ylioppilaitaan:

Krista Klemola
Peter Lamberg
Helena Manner
Eevis Pusa
Mikko Ylinen

*

Ansiomerkkejä jaettiin seuraavasti:
Kati Palsanen 1.lk:n Mannerheimsolki
Helena Manner 2.lk:n Mannerheimsolki
Terhi Ojanen Anni Collanin solki
Onnittelut!!

*

Tulevia Tapahtumia:
27.8 ja 29.-31.8. EP:n VJ-kurssi
3.9. Vaeltajien kk-treffit
20.-21.9. Espoon Punanen
5.10. Espoon Pinkki -sudarikisa
vartioiden omia syysretkiä
12.-14.12. Jouluretki

*

Luokitellut ilmoitukset

<p>Tapiolan Metsänkävijät kiittää Tapiolan Lämpöä avustuksesta!</p>	<p>Peikkarissakin kun jouduttiin keräämään kirkkaimmat mitalit. (1. sijan napanneessa Vinkeli-vartiassa mukana myös Mona&Johana)</p>
<p> TAPIOLAN LÄMPÖ OY</p>	<p>Ja piirin kevätkisan, Nupaisunkin kaksi rastia hoitui tapmelaisten voimin.</p>
<p>Yhteistyö sujuu lpk:n hallituksessa:</p>	<p>Anulle, Ammille ja Annikalle kiitokset EPT:n ensiapukurssin ruokkimisesta!</p>
<p>toteaa Kaga löydettyään kolmannella yrittämällä oikealle kololle...</p>	<p>Ja terveisiä myös Rudolfille...</p>
<p>"Hei mä olin ihan varma, kun mä eilen luin lehdestä, et joku mielenvikanen mies Jyväskylässä... et sen täytyy olla Jupi!"</p>	<p>Karhunpesän sammutuskalustoon kuuluu tätä nykyä myös pelastusrengas.</p>
<p>Ja samalla <i>hieman</i> (?!?) myöhästyneet onnittelut Tuulle & Jupille kihlauksen (sähkö-)johdosta!</p>	<p>Suoramyyntiä suoraan Saksastatuoretta bratwurstia vain puhelinsoiton päässä</p>
<p>"Onneks me ei olla mitään Tapiolan Metsäerkkejä!"</p>	<p>- ota yhteys Helenaan</p>
<p>Niinpä, sillä kyllä Metsänkävijöissä on paljon enemmän ylpeilemisen aihetta..</p>	<p>Perinteitä vaaliaksemme...</p>
	<p>...kuten jo 23 kertaa ennen tätä päättyy tämäkin Töhnä sanaan...</p>
	<p>...THUNDER !!!</p>
